

Samling af Afgørelser

RETTENS DOMⁱ (Første Afdeling)

21. december 2022*

»Statsstøtte – produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder – klage – passivitetssøgsmål – opfordring til at handle – formaliteten – pligt til at handle – foreligger ikke«

I sag T-702/21,

Ekobulkos EOOD, Todorichene (Bulgarien), ved advokat M. Dimitrov,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved C.-M. Carrega og C. Georgieva, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

har

RET TEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, D. Spielmann (refererende dommer), og dommerne R. Mastroianni og I. Gâlea,

justitssekretær: E. Coulon,

på grundlag af den skriftlige forhandling

og under henvisning til, at ingen af parterne har anmodet om afholdelse af retsmøde inden for fristen på tre uger efter, at det er forkyndt, at retsforhandlingernes skriftlige del er afsluttet, og at Retten i henhold til artikel 106, stk. 3, i Rettens procesreglement har besluttet at træffe afgørelse, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del,

afsagt følgende

* Processprog: bulgarsk.

Dom

- 1 Sagsøgeren, Ekobulkos EOOD, har i henhold til artikel 265 TEUF anlagt søgsmål med påstand om, at det fastslås, at Europa-Kommissionen ulovligt har undladt at tage stilling til sagsøgerens klage, der blev indgivet den 21. februar 2020, vedrørende en påstået statsstøtteforanstaltning ydet af Republikken Bulgarien til fordel for visse producenter af el fra vedvarende energikilder.

Sagens baggrund

- 2 Sagsøgeren er en el-producent, der driver virksomhed på Bulgariens område og ejer et solcelleanlæg, der blev taget i brug den 19. maj 2012.
- 3 Ved afgørelse C(2016) 5205 final af 4. august 2016 i sag SA.44840 (2016/NN) (herefter »afgørelsen i sag SA.44840«) fastslog Kommissionen, at den bulgarske ordning for støtte til produktion af el fra vedvarende energikilder, som de bulgarske myndigheder havde anmeldt, og som angik Zakon za energiyata ot vazobnovyaemi iztochnitsi (ZEVI) (lov om energi fra vedvarende energikilder), der trådte i kraft den 3. maj 2011 (DV nr. 35 af 3.5.2011), samt de to bekendtgørelser af 18. marts 2013 om regulering af elpriser og af 20. februar 2004 om regulering af elpriser, var forenelige med det indre marked i henhold til artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF, og besluttede ikke at fremsætte indsigelse.
- 4 Den 21. februar 2020 indgav sagsøgeren en klage til Kommissionen, registreret under referencenummer SA.56620, hvori virksomheden gjorde gældende, at Republikken Bulgarien havde tildelt producenterne af el fra vedvarende energikilder en ulovlig statsstøtte i form af præferentielle købspriser for elektricitet produceret fra vedvarende energikilder, der var uforenelig med det indre marked. I klagen forklarede sagsøgeren, at støtten fulgte af en ændring indført ved artikel 18 i Zakon za izmenenie i dopalnenie na Zakona za energetikata (ZID-ZE) (lov om ændring og supplerung af lov om energi) af 24. juli 2015 (DV nr. 56 af 24.7.2015, herefter »ændringsloven«), som afveg væsentligt fra den foranstaltning, som Kommissionen tidligere havde godkendt. Ifølge Kommissionen fastsatte den ændring, der blev indført ved ændringslovens artikel 18, en sontring i forhold til identiske producenter, der havde foretaget investeringer af samme størrelse, som havde taget deres anlæg i drift på samme tidspunkt, og som havde modtaget støtte af samme størrelse, alt efter tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om støtte. Visse producenter modtog således et støttebeløb, der var fire gange større end andre, fordi de havde indgivet en ansøgning om støtte i henhold til nationale støtteordninger eller EU-støtteordninger efter den 3. maj 2011, hvilket bl.a. er i strid med ligebehandlingsprincippet.
- 5 Kommissionen bekræftede modtagelsen af denne henvendelse den 6. marts 2020.
- 6 Den 7. oktober 2020 sendte Kommissionen sagsøgeren en skrivelse, hvori den bl.a. anførte, at den tidligere modtagne investeringsstøtte – som nævnt i punkt 27 og 28 i afgørelsen i sag SA.44840 – i henhold til antikumulationsreglerne og punkt 129 i retningslinjerne for statsstøtte til miljøbeskyttelse og energi 2014-2020 (EUT 2014, C 200, s. 1) skulle fratrækkes den driftsstøtte, der havde samme formål. Eftersom den investeringsstøtte, der blev ydet før den 3. maj 2011, hvor lov om energi fra vedvarende energikilder trådte i kraft, ikke var blevet fratrukket i driftsstøtten, rådede ændringslovens artikel 18 ifølge Kommissionen bod på denne forskelsbehandling ved at fjerne overkompensationen for de producenter, der havde modtaget støtte før 2011. Herved var den bulgarske støtteordning for vedvarende energikilder ifølge Kommissionen i overensstemmelse med afgørelsen i sag SA.44840, hvorved den bulgarske ordning blev erklæret

forenelig med det indre marked, og hvis punkt 29 anførte, at »når investeringsstøtten ikke oprindeligt [blev] fratrullet ved fastsættelsen af støtteniveauet, [blev] den præferentielle købspris nedsat ved ændringen af ZEVI af 24. juli 2015 med henblik på at sikre overholdelsen af kumulationsregler og fjernelse af risikoen for overkompensation«. Kommissionen anførte, at den således havde godkendt ændringsloven, herunder artikel 18, og at den på grundlag af de oplysninger, der var fremlagt i klagen, hverken havde identificeret en urigtig anvendelse af den støtte, der var godkendt ved afgørelse SA.44840, eller nye foranstaltninger, der udgjorde statsstøtte. Kommissionen konkluderede, at den ikke var i stand til korrekt at identificere den foranstaltning, der angiveligt udgjorde støtte, og de omstændigheder, der var relevante for at vurdere denne foranstaltning. Endelig opfordrede Kommissionen sagsøgeren til i givet fald at fremsende andre oplysninger til støtte for klagen inden for en frist på en måned, idet klagen ellers ville blive anset for at være trukket tilbage.

- 7 Ved brev af 7. november 2020 til Kommissionen fastholdt sagsøgeren de argumenter, der blev fremført i klagen.
- 8 For det første fremhævede sagsøgeren, at denne havde modtaget et tilskud fra EU-budgettet, der ikke skulle betales tilbage (de minimis), på grundlag af programmet for udvikling af landdistrikterne for 2007-2013, vedtaget til gennemførelse af Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 af 20. september 2005 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT 2005, L 277, s. 1). Sagsøgeren anførte, at denne støtte var blevet tildelt med henblik på at nå målene for EU's politik for udvikling af landdistrikterne, som havde til formål at skabe nye arbejdspladser i mikrovirksomheder, til ikke-landbrugsrelateret virksomhed i landdistrikterne, og til at fremme iværksætterkultur i disse områder, der ikke udgjorde investeringsstøtte, og som havde et andet formål. Sagsøgeren gjorde gældende, at det ikke ville være hensigtsmæssigt, at midler, der er tilknyttet målet for politikken for udvikling af landdistrikterne, der består i »skabelse af arbejdspladser og betingelser for vækst« inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik, behandles som midler, der sigter på at opfylde den vejledende andel af vedvarende energi i det endelige bruttoenergiforbrug under EU's miljøpolitik. Sagsøgeren anførte, at punkt 190 i EU's rammebestemmelser for statsstøtte til miljøbeskyttelse fra 2008 gjorde det muligt at kumulere investerings- og driftsstøtte, når disse blev ydet med henblik på at forfølge forskellige mål for EU's forskellige politikker, forudsat at det samlede beløb ikke oversteg de lofter, der var fastsat i lovgivningen. Sagsøgeren gjorde endvidere gældende, at selv om der kunne være tale om en investeringsstøtte, havde de bulgarske myndigheder ikke overholdt kumulationsreglerne for støtte, navnlig fordi de ikke havde fratrullet investeringsstøtten fra driftsstøtten, men derimod uden begrundelse havde nedsat driftsstøtten fire gange, før de havde fratrullet investeringsstøtten. Endvidere svarede de priser, der blev fastsat i ændringslovens artikel 18, ifølge sagsøgeren ikke til det, der var angivet i punkt 16-19 i afgørelsen i SA.44840-sagen.
- 9 For det andet gjorde sagsøgeren gældende, at ændringslovens artikel 18 er i strid med ligebehandlingsprincippet, idet den fører til en præferentiel pris, der begunstiger visse producenter i forhold til andre, der befinder sig i en med hensyn til de væsentlige elementer lignende situation, uden at dette er objektivt begrundet. For det første opstår denne forskelsbehandling mellem de enkelte enheder, der er omfattet af anvendelsesområdet for bestemmelserne i ændringslovens artikel 18, da enhederne – ejerne af energianlæggene – der blev opført og taget i brug på forskellige tidspunkter, med forskellige investeringsomkostninger og afkast (idet prisen på solcelleanlæg er faldet kraftigt mellem 2009 og 2014), nyder den samme præferentielle købspris for elektricitet. For det andet kommer denne forskelsbehandling til udtryk i forhold til ejere af energianlæg, hvis støtteansøgninger blev indgivet efter ikrafttrædelsen

af lov om energi fra vedvarende energikilder, og i forhold til andre kategorier af producenter af vedvarende energi, der ligeledes havde modtaget støtte før ikrafttrædelsen af lov om energi fra vedvarende energikilder. Ændringslovens artikel 18 tilsidesætter således ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling, der er sikret ved artikel 20 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

- 10 Ved brev af 22. juni 2021 til Kommissionen gentog sagsøgeren sine argumenter om, at ændringslovens artikel 18 indførte en ny foranstaltning, der udgjorde ulovlig støtte og pålagde en gruppe producenter, der havde ansøgt om støtte inden den 3. maj 2011, diskriminerende vilkår. Sagsøgeren fremhævede, at ændringsloven ikke var nævnt i afgørelsen i sag SA.44840, at den var i strid med loven om energi fra vedvarende energikilder og med kumulationsreglerne vedrørende støtte. Sagsøgeren gjorde gældende, at Republikken Bulgarien havde tilsidesat artikel 72, litra a), i forordning nr. 1698/2005 og artikel 175 TEUF ved ikke at have opfyldt målene med EU's politik for udvikling af landdistrikterne. På grundlag af artikel 13, stk. 1, i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 TEUF (EUT 2015, L 248, s. 9) anmodede sagsøgeren Kommissionen om at vedtage en afgørelse om at indstille anvendelsen af den foranstaltning, der er omhandlet i ændringslovens artikel 18, indtil der forelå en endelig afgørelse om dennes forenelighed med det indre marked, og præciserede, at sagsøgerens brev udgjorde en opfordring til at handle i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 265, stk. 2, TEUF.

Parternes påstande

- 11 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Det fastslås, at Kommissionen har udvist passivitet ved at undlade at træffe en afgørelse vedrørende klagen registreret under sagsnr. SA.56620.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder hvis den træffer afgørelse efter sagens anlæg.
- 12 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Afvisning af sagen eller frifindelse.
 - Parterne tilpligtes at bære deres egne omkostninger.

Retlige bemærkninger

- 13 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke har undersøgt dennes klage rettidigt, således som det er fastsat i artikel 12, stk. 1, andet afsnit, i forordning 2015/1589, og at Kommissionen ikke har truffet afgørelse i henhold til samme forordnings artikel 4 og artikel 15, stk. 1.
- 14 Kommissionen har gjort gældende, at sagen bør afvises og er ugrundet.

Formaliteten

- 15 Kommissionen har gjort gældende, at sagen må afvises. Kommissionen har anført, at opfordringen til at handle er et væsentligt formkrav, som navnlig har til virkning at afgrænse rammerne for et eventuelt passivitetssøgsmål. I det foreliggende tilfælde har Kommissionen imidlertid gjort gældende, at indholdet af opfordringen til at handle af 22. juni 2021, der er støttet på en tilsidesættelse af artikel 72, litra a), i forordning nr. 1698/2005 og af artikel 175 TEUF, adskiller sig fra stævningens genstand, der er baseret på artikel 12, 13 og 15 i forordning 2015/1589.
- 16 Sagsøgeren har gjort gældende, at søgsmålet kan antages til realitetsbehandling, eftersom Kommissionen efter modtagelsen af de oplysninger og supplerende argumenter, som sagsøgeren fremlagde, ikke afsluttede klageproceduren, hvilket tvang sagsøgeren til at gentage sine argumenter i forbindelse med opfordringen til at handle af 22. juni 2021. Sagsøgeren har anført, at selv om denne opfordring til at handle kun vedrørte artikel 13, stk. 1, i forordning 2015/1589, var det åbenbart, at den vedrørte en afgørelse om foranstaltningens forenelighed med det indre marked og ikke dens midlertidige indstilling.
- 17 Det skal i denne henseende bemærkes, at artikel 265, stk. 2, TEUF fastsætter, at et passivitetssøgsmål kun kan antages til behandling, hvis den pågældende institution har været opfordret til at handle. Det fremgår af fast retspraksis, at denne opfordring til institutionen er et væsentligt formkrav og bevirker dels, at den frist på to måneder, inden for hvilken institutionen er forpligtet til at tage stilling, begynder at løbe, dels afgrænser den rammerne for det søgsmål, som vil kunne indgives, hvis institutionen undlader at tage stilling. Selv om opfordringen ikke er undergivet særlige formkrav, skal den dog være udtrykkelig og tilstrækkelig præcis til, at Kommissionen kan få kendskab til det nøjagtige indhold af den afgørelse, der ønskes truffet, og til, at det fremgår, at formålet er at fremtvinge en stillingtagen (dom af 3.6.1999, TF1 mod Kommissionen, T-17/96, EU:T:1999:119, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis, og af 29.9.2011, Ryanair mod Kommissionen, T-442/07, ikke trykt i Sml., EU:T:2011:547, præmis 22). Ordlyden af påstanden i passivitetssøgsmålet og opfordringen skal imidlertid ikke være identisk (dom af 10.3.2021, ViaSat mod Kommissionen, T-245/17, EU:T:2021:128, præmis 39).
- 18 I det foreliggende tilfælde må det konstateres, således som Kommissionen har fremhævet, at der er en uoverensstemmelse mellem på den ene side konklusionen i opfordringen til at handle af 22. juni 2021, som afgrænser rammerne for nærværende søgsmål, og på den anden side den stævning, der blev indgivet til Retten. For det første opfordrer sagsøgerens brev af 22. juni 2021 Kommissionen til at vedtage en afgørelse om indstilling af anvendelsen af ændringslovens artikel 18 i afventning af en endelig afgørelse om dens forenelighed med det indre marked i overensstemmelse med artikel 13, stk. 1, i forordning 2015/1589, som giver Kommissionen mulighed for at påbyde den pågældende medlemsstat at indstille udbetalingen af enhver ulovlig støtte, indtil den har truffet afgørelse om denne støttes forenelighed med det indre marked. For det andet har sagsøgeren i stævningen påberåbt sig en tilsidesættelse af bestemmelserne om statsstøtte, dvs. artikel 107 TEUF og 108 TEUF samt artikel 4, 12 og 15 i forordning 2015/1589, og tilsigter således at få fastslået Kommissionens passivitet som følge af, at denne ikke har truffet en afgørelse om lovligheden eller foreneligheden af ændringslovens artikel 18 i forhold til statsstøttereglerne.
- 19 En sådan forskel mellem opfordringen til at handle, som afgrænser rammerne for tvisten, og det foreliggende søgsmål, således som defineret i stævningen, er imidlertid ikke af en sådan karakter, at den i henhold til den ovenfor nævnte retspraksis skal medføre, at sagen afvises (jf. præmis 17 ovenfor).

- 20 Det fremgår således af sagsøgerens klage af 21. februar 2020, som denne har henvist til i indledningen af sin opfordring til at handle, at sagsøgeren i det væsentlige gjorde gældende, at ændringslovens artikel 18 bl.a. udgjorde en ulovlig støtte, der var uforenelig med det indre marked. Dette følger ligeledes af brevet af 7. november 2020, hvorefter fremgår, at sagsøgeren ikke alene ønskede at opnå, at anvendelsen af ændringslovens artikel 18 blev indstillet, men ligeledes at opnå en afgørelse om foranstaltningens forenelighed med det indre marked, hvilket sagsøgeren har bekræftet i replikken for Retten.
- 21 Som det fremgår af præmis 10 ovenfor, tager sagsøgeren i opfordringen til at handle i øvrigt ganske vist i sin konklusion kun sigte på, at den omhandlede foranstaltning indstilles i afventning af en endelig afgørelse om dennes forenelighed med det indre marked. Sagsøgeren har imidlertid gentaget sin analyse, hvorefter ændringslovens artikel 18 indfører en ny foranstaltning, der udgør ulovlig støtte, som bl.a. er i strid med kumulationsreglerne vedrørende støtte, der er tildelt med henblik på gennemførelsen af forskellige mål i EU's forskellige politikker, og hvorefter der er tale om ulovlig støtte, der pålægger en gruppe producenter diskriminerende vilkår.
- 22 Desuden synes en indstilling fra Kommissionens side af den omhandlede foranstaltning, som krævet i opfordringen til at handle, umiddelbart nødvendigvis at være forbundet med realitetsbehandlingen af den pågældende foranstaltnings lovlighed og forenelighed med det indre marked i forhold til statsstøttere reglerne.
- 23 På trods af konklusionen i opfordringen til at handle af 22. juni 2021, hvori Kommissionen blev opfordret til at indstille anvendelsen af ændringslovens artikel 18 på grundlag af artikel 13 i forordning 2015/1589, under hensyntagen til sagens elementer og navnlig den administrative procedure, der gik forud herfor, var den nævnte opfordring til at handle, hvortil der henvises i klagen, og at der afventedes afgørelse om foreneligheden med det indre marked, således tilstrækkelig klar og præcis til, at Kommissionen kunne få kendskab til det nøjagtige indhold af den afgørelse, som den var blevet anmodet om at træffe, dvs. ikke blot en anmodning om at indstille den pågældende foranstaltning, men ligeledes at tage stilling til, om den var forenelig med det indre marked.
- 24 Det foreliggende søgsmål skal derfor antages til realitetsbehandling, for så vidt som det har til formål, at det fastslås, at Kommissionen ulovligt har undladt at træffe en afgørelse vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt ændringslovens artikel 18 udgjorde en støtteforanstaltning, der var ulovlig eller uforenelig med det indre marked.

Søgsmålets realitet

- 25 Sagsøgeren har gjort gældende, at ændringslovens artikel 18 indfører en bestemmelse om tilbagekøb af elektricitet fra vedvarende energikilder, som udgør en ulovlig støtte, der er uforenelig med det indre marked. Sagsøgeren har gjort gældende, at der ikke blev taget hensyn til denne bestemmelse i afgørelsen i SA.44840-sagen. Sagsøgeren har anført, at denne efter indgivelsen af sin klage fremsendte supplerende oplysninger i brev af 7. november 2020, og at sagsøgeren, uden at have modtaget svar fra Kommissionen, fremsendte en opfordring til at handle den 22. juni 2021. Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen i strid med artikel 12, stk. 1, andet afsnit, i forordning 2015/1589 ikke rettidigt har undersøgt sagsøgerens klage vedrørende en eventuel ulovlig støtte, at Kommissionen ikke har udtalt sig ved en afgørelse, hvilket er i strid med forordningens artikel 15, stk. 1 og 2, og artikel 4, at Kommissionen ikke har tilsendt sagsøgeren en kopi af afgørelsen, og at den ikke har truffet passende foranstaltninger. Ifølge sagsøgeren var Kommissionen forpligtet til at tage stilling til

foreneligheden af ændringslovens artikel 18 med EUF-traktaten, og Kommissionens analyse i skrivelse af 7. oktober 2020 udgjorde hverken en endelig udtalelse eller en endelig stillingtagen til sagsøgerens klage. Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har udvist passivitet.

- 26 Kommissionen har bestridt denne argumentation.
- 27 Der skal henvises til fast retspraksis, hvorefter det med henblik på at afgøre, om påstanden om passivitet kan tages til følge, skal undersøges, om Kommissionen på det tidspunkt, hvor den blev opfordret til at handle i overensstemmelse med artikel 265 TEUF, havde en pligt til at handle (dom af 15.9.1998, *Gestevisión Telecinco mod Kommissionen*, T-95/96, EU:T:1998:206, præmis 71, af 19.5.2011, *Ryanair mod Kommissionen*, T-423/07, EU:T:2011:226, præmis 25, og af 29.9.2011, *Ryanair mod Kommissionen*, T-442/07, ikke trykt i Sml., EU:T:2011:547, præmis 28).
- 28 På statsstøtteområdet reguleres de situationer, hvor Kommissionen har pligt til at handle med hensyn til støtte, der er ulovlig eller uforenelig med det indre marked, i forordning 2015/1589.
- 29 Det bemærkes, at artikel 12, stk. 1, andet afsnit, i forordning 2015/1589 for så vidt angår ulovlig støtte bl.a. bestemmer, at Kommissionen uden unødigt forsinkelse undersøger enhver klage indgivet af en interesseret part i henhold til forordningens artikel 24, stk. 2. Denne bestemmelse vedrørende de interesserede parter rettigeheder fastsætter bl.a., at hvis de faktiske og retlige omstændigheder, som den interesserede part beskriver, ikke giver et tilstrækkeligt grundlag til efter en indledende undersøgelse at kunne påvise, at der foreligger ulovlig støtte eller misbrug af støtte, underretter Kommissionen den interesserede part herom og opfordrer den til at fremsætte bemærkninger inden for en fastsat frist, der normalt ikke må overstige en måned. Hvis den interesserede part ikke har fremsat sine bemærkninger inden for den fastsatte frist, anses klagen for at være trukket tilbage.
- 30 Artikel 15, stk. 1, første punktum, i forordning 2015/1589 bestemmer, at undersøgelsen af en eventuel ulovlig støtteforanstaltning resulterer i en afgørelse truffet efter denne forordnings artikel 4, stk. 2, 3 eller 4, hvorefter Kommissionen undersøger anmeldelsen straks ved modtagelsen og enten træffer en afgørelse om, at foranstaltningen ikke udgør støtte, eller en afgørelse om ikke at gøre indsigelse, hvis foranstaltningen ikke giver anledning til tvivl om dens forenelighed med det indre marked, eller en afgørelse om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, hvis foranstaltningen giver anledning til tvivl om, hvorvidt foranstaltningen er forenelig med det indre marked.
- 31 Det skal derfor efterprøves, om Kommissionen i det foreliggende tilfælde har modtaget en klage eller fået oplysninger om en støtte, der angiveligt er ulovlig eller uforenelig med det indre marked, hvilket burde have været fulgt op af en afgørelse på grundlag af disse bestemmelser.
- 32 Det skal fastslås, at Kommissionen i sin afgørelse i sag SA.44840 tog hensyn til de ændringer, der blev foretaget i lov om energi fra vedvarende energikilder, og navnlig den i den foreliggende sag omhandlede ændringslov.
- 33 For det første fremgår dette af fodnote 2 i afgørelsen i sag SA.44840, som nævner ændringsloven. Dette følger for det andet af den nævnte afgørelses punkt 29, hvorefter fremgår, at når investeringsstøtten ikke oprindeligt blev fratrukket ved fastsættelsen af støttens størrelse, blev den præferentielle købspris nedsat ved ændringsloven med henblik på at sikre overholdelsen af kumulationsreglerne og for at fjerne risikoen for overkompensation. Det er netop det, som den ændring, der er indført ved artikel 18 i ændringsloven, tager sigte på. For det tredje havde

Kommissionen, som det fremgår af punkt 40 i afgørelsen i sag SA.44840, på tidspunktet for analysen af den ordning, som Republikken Bulgarien havde anmeldt, modtaget klager fra en bulgarsk solcelleforening og fra små producenter vedrørende bl.a. ændringen indført ved ændringslovens artikel 18. For det fjerde fremgår det af punkt 46 i afgørelsen i sag SA.44840, at støtten til anlæggene blev nedsat for at afhjælpe de uregelmæssigheder, der blev konstateret under en revision i forbindelse med programmet for udvikling af landdistrikterne for 2007-2013. Som Kommissionen har anført, havde denne ændring af lovgivningen, der blev indført ved ændringslovens artikel 18, til formål at reducere støtten for visse anlæg med henblik på at afhjælpe de uregelmæssigheder, som de bulgarske myndigheder havde konstateret. Denne korrektion vedrørte modtagere af investeringsstøtte i henhold til programmet for udvikling af landdistrikterne, som sagsøgeren har henvist til, som blev begunstiget både af præferentielle priser og af en finansiering i henhold til nationale støtteordninger og EU-støtteordninger. Indførelsen af den i ændringslovens artikel 18 foreskrevne ændring korrigerede således den eksisterende overkompensation, der var tildelt de producenter, der havde indgivet støtteansøgninger før ikrafttrædelsen af lov om energi fra vedvarende energikilder, dvs. før 2011, hvilket Kommissionen har anført over for sagsøgeren i sin skrivelse af 7. oktober 2020 som svar på dennes klage (jf. præmis 6 ovenfor).

- 34 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, fremgår det således af afgørelsen i sag SA.44840, at Kommissionen havde taget hensyn til ændringslovens artikel 18 i forbindelse med den nævnte afgørelse og således ligeledes havde taget stilling til denne bestemmelses forenelighed med statsstøttere reglerne.
- 35 Der er imidlertid ingen bestemmelse i forordning 2015/1589, der forpligter Kommissionen til at træffe en ny afgørelse om en statsstøttes forenelighed med det indre marked, som den allerede har truffet en afgørelse om. Som Kommissionen har anført, ville en sådan forpligtelse give de interesserede parter mulighed for at anfægte Kommissionens vurdering af en statsstøttes forenelighed med det indre marked, herunder efter udløbet af den frist for anlæggelse af annulationssøgsmål, der er fastsat i artikel 263 TEUF.
- 36 I øvrigt besvarede Kommissionen sagsøgerens klage af 21. februar 2020 ved skrivelse af 7. oktober 2020. Efter at have gengivet indholdet af sin afgørelse i sag SA.44840 præciserede Kommissionen, at den heri undersøgte ændringslovens bestemmelser, herunder artikel 18. Kommissionen tilføjede, at det på grundlag af sagsøgerens klage ikke var muligt at identificere en urigtig anvendelse af denne bestemmelse (jf. præmis 6 ovenfor).
- 37 Sagsøgeren har imidlertid ikke for Retten godtgjort, at denne vurdering var urigtig, og på hvilken måde ændringslovens artikel 18 indførte en anden støtteforanstaltning, som ikke var blevet undersøgt i afgørelse SA.44840, som Kommissionen burde have taget stilling til.
- 38 Som Kommissionen har anført, har afgørelsen i sag SA.44840 i øvrigt alene til formål og til følge at godkende en støtteordning ved at erklære den forenelig med det indre marked, og medlemsstaten kan afslå at yde støtte eller nedsætte den, uden at dette fører til indførelse af en ny statsstøtte.
- 39 Det følger af det ovenstående, at Kommissionen på tidspunktet for opfordringen til at handle ikke havde nogen forpligtelse til at handle som omhandlet i den retspraksis, der finder anvendelse, og som er nævnt i præmis 27 ovenfor, hvorfor Kommissionen ikke kan foreholdes nogen passivitet i det foreliggende tilfælde.

- 40 Hvad angår sagsøgerens argument om Kommissionens passivitet i forhold til fristen for undersøgelse af sagsøgerens klage kan det, henset til, at Kommissionen ikke er forpligtet til at handle, ikke fastslås, at der foreligger en sådan passivitet.
- 41 Det følger heraf, at Kommissionen må frifindes.

Sagsomkostninger

- 42 Ifølge Rettens procesreglements artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 43 Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges denne at bære sine egne omkostninger.
- 44 I overensstemmelse med Kommissionens påstand bør denne pålægges at bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Første Afdeling):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) Ekobulkos EOOD og Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger.

Spielmann

Mastroianni

Gâlea

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. december 2022.

Underskrifter

ⁱ – Der er foretaget sproglige rettelser i præmis 4 efter dommens offentliggørelse.